

Au fost, sunt și vor fi ai noștri

Un proverb german spune : „*Ceea ce s-a petrecut nu se poate schimba*” iar noi românii, prin ceea ce am pățit de-a lungul istoriei, am putea adăuga : „*ceea ce s-a petrecut nu trebuie uitat*”.

„*Să iertăm, dar să nu uităm*” este mesajul pe care orice dascăl ar trebui să-l însufle tinerilor, azi în pragul centenarului statului național român unitar. Faptele petrecute cu 73 de ani în urmă, la Hărcana, în hotarul Viișorii și la 8 km. de municipiul Turda, trebuie iertate, dar nu uitate, iar memoria acelor 18 români nevinovați, care și-au găsit sfârșitul sub gloanțele trupelor maghiare aflate în retragere, trebuie păstrată vie.

În noaptea dinspre 22 spre 23 septembrie 1944, 30 de locuitori din cătunul Hărcana s-au refugiat în cantonul de cale ferată de la Petrilaca pentru a evita confruntările dintre trupele sovietice și române și armatele maghiare și germane aflate în retragere spre vest, Toți cei 18 membri ai celor 4 familii (4 adulți, 2 adolescenți și 12 copii) au fost executați, în ziua de 24 septembrie 1944, prin împușcare, corpurile lor fiind aruncate într-o groapă de obuze, stropite cu petrol și incendiate. Cel mai mic dintre copiii uciși, Ionuț Forgaci avea doar 7 luni. Martori ai evenimentului au fost consătenii acestor familii refugiate în apropierea locului de execuție.

Locul acestei tragedii a fost identificat abia în anii 1987-1988 cu sprijinul unuia dintre martorii oculari ai masacrului și a fiului uneia dintre victime.

Azi istoria masacrului de la Hărcana este aproape uitată. Memoria lor este cinstită printr-o placă comemorativă, pe care sunt trecute numele tuturor celor 18 suflete, aflată în municipiul Turda și printr-un monument modest, în fapt un mormânt cu cruce din fier, năpădit de buruieni, aflat în hotarul Turzii, în apropierea podului de cale ferată unde au fost uciși.

La 24 septembrie 2017, la comemorarea a 73 de ani de la tragicul eveniment, datorită unor oameni cu suflet, mormântul-monument a fost curățat și amenajat, numele eroilor români, inscripționate pe plăcuța de pe crucea de metal din hotarul Turzii, fiind din nou murmurate.

Este de datoria generației actuale, și în mod deosebit a autorităților publice locale și a Bisericii, ridicarea unui monument în memoria celor uciși în ziua de 24.09.1944, pe locul unde a avut loc martiriul celor 18 suflete românești.

Propunem ca ultima duminică din luna septembrie a fiecărui an, să fie dedicată pomenirii și aducerii aminte a memoriei victimelor de la Hărcana. Aceștia nu mai aparțin doar familiilor lor, ci întregului neam românesc.